

Nr 132

Av herr Nilsson i Svalöv m. fl., om vidgad möjlighet till anstånd med inbetalning av skatt för skattskyldig, som anfört besvär rörande sin taxering.

Jämlikt 49 § uppbördsförordningen den 5 juni 1953 kan skattskyldig, som anfört besvär över beskattningsnämnds eller skattedomstols beslut rörande taxering, av lokal skattemyndighet beviljas anstånd med inbetalning av skatt därest vederbörande taxeringsintendent i yttrande över den skattskyldiges framställning om anstånd förklarar sig icke ha något att erinra mot bifall, helt eller delvis, till densamma. Anståndet avser då det belopp som betingas av taxeringsintendentens yttrande. Detta yttrande skall jämlikt anvisningarna till nyssnämnda paragraf baseras på taxeringsintendentens ställningstagande till de över taxeringen anförda besvären. Om utredningen av besvärsärendet icke är avslutad och om taxeringsintendenten med hänsyn härtill eller av annat skäl icke anser sig kunna göra något uttalande rörande sitt framtida ställningstagande, skall detta meddelas den lokala skattemyndigheten, som i så fall har att avslå framställningen om anstånd med skattens erläggande.

Uppbördssakkunniga hade i sitt betänkande föreslagit anstånd med inbetalning av skatt, då den skattskyldige överklagat taxeringsnämndens beslut under förutsättning att vederbörande taxeringsintendent helt eller delvis tillstyrkt bifall till besvären. Gentemot de sakkunnigas inställning hade i några remissyttranden riktats kritik. I Kungl. Maj:ts proposition nr 100 år 1953 har departementschefen medgett att fog funnes för denna kritik men att han å andra sidan icke heller funnit något bättre förslag till lösning av frågan om anstånd. Han ansåg därför att i allt fall försöksvis det av de sakkunniga förordade systemet borde prövas, men framhöll å andra sidan att starka skäl talade för ett utbyggande av anståndsmöjligheterna. Han anförde sålunda bl. a.: "Jag vill erinra om det fall, då en skattskyldig, mot bestridande, av någon anledning åsattes en hög taxering av beskattningsnämnderna och fråga ej är om s. k. misstagstaxering. Även om skatterättsliga bedömandet i högsta instans sammanfaller med den skattskyldiges uppfattning, måste han, vid risk av exekutiva åtgärder och oberoende av i det enskilda fallet föreliggande olägenheter, erlägga skatt enligt de lägre instansernas beslut. Först efter en, med hänsyn till skattedomstolarnas arbetsanhopning, kan-

ske ganska lång tid restitueras beloppet jämte viss ränta. Ej utan fog har kritik riktats mot bestämmelserna i denna del. De sakkunniga har ej gått in på dessa problem och jag är ej heller själv beredd att utan en närmare utredning taga en slutlig ställning."

De sakkunniga hade begränsat anstånds-rätten till de fall då vederbörande skattskyldige överklagat taxeringsnämnds beslut. Departementschefen föreslog emellertid en utsträckning av rätten till att avse jämväl de fall, då besvär anförts över prövningsnämnds och kammarrättens beslut. Förutsättningen skulle emellertid i samtliga fall vara att taxeringsintendenten tillstyrkt eller förklarat sig ämna tillstyrka bifall till besvären helt eller delvis.

Genom den utformning som bestämmelserna i uppbördsförfordningen erhållit och mot bakgrunden av departementschefens uttalande har för taxeringsintendent icke givits någon möjlighet att tillstyrka anstånd med inbetalning av skatt i andra fall än där han anser sig böra — helt eller delvis — tillstyrka de av den skattskyldige anförda besvären. En sådan begränsning av taxeringsintendents möjlighet att tillstyrka anstånd kan icke enligt vårt förmenande vara lämplig. Framför allt där tvisten i skatteprocessen rör en fråga av principiell natur och denna måhända föres upp till avgörande i högsta instans för att prejudikat skall erhållas medför begränsningen av rätt till anstånd — på sätt jämväl departementschefen i sitt här ovan citerade uttalande framhållit — en onödig och ofta obillig belastning på den skattskyldige. I tolkningsfrågor, där taxeringsintendent och skattskyldig har olika uppfattning, blir resultatet sålunda att den skattskyldige alltid får ligga ute med pengar, vars anskaffande för honom mången gång, särskilt med den restriktiva kreditgivning som f. n. gäller, kan vara ett synnerligen besvärligt problem. På grund av skatteprocessens utsträckning i tiden blir den ekonomiska påfrestningen för den skattskyldige än mer kännbar. Vi finner det icke vara rimligt att taxeringsintendent skall vara *förhindrad* att tillstyrka bifall till framställning om anstånd med inbetalning av skatt av den anledningen att han icke anser sig kunna tillstyrka bifall till av den skattskyldige anförda besvär i de fall då princip-, tolknings- eller skälighetsfrågor eller dylikt är föremålet för tvisten i skatteprocessen.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i bestämmelserna i uppbördsförfordningen den 5 juni 1953 att anstånd med inbetalning av skatt skall kunna medgivas efter tillstyrkan av taxeringsintendent även i fall då denne icke är beredd att tillstyrka av den skattskyldige anförda besvär rörande hans taxering, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till
härför erforderlig lagändring.

Stockholm den 24 januari 1958

Eric Nilsson
i Svalöv

Erik Strandh

Lennart Stiernstedt

Carl Eric Hedin

Carl-Wilh. Lothigius
